

muliggør tilbagerejsen, og derfor blot kan trække tingene i langdrag og til sidst blive i landet, uden at der er grundlag for det. Jeg tror, alle kan se, at det er en indlysende grund, men den er blot ikke tilstrækkelig til, at det vil være rimeligt at give folk en mulighed for at blive ved og blive ved med at trække en sag i langdrag.

Jeg har yderligere en besvarelse, der har lidt med det samme at gøre. Grunden til, at det overhovedet er nødvendigt at lave denne regel, er, at nogle lande ganske enkelt ikke vil udstede de tilstrækkelige rejsepapirer, hvis ikke vedkommende selv har været til stede. I øvrigt er det jo også sådan – så vidt jeg ved – at det for en del papirers vedkommende her i Danmark også gælder, at man selv skal møde op for at få dem udstedt. Drejer det sig f.eks. om et pas, skal man selv være fysisk til stede, så identiteten er umiskendelig, så på sin vis kan man sige, at det hele måske ikke adskiller sig så forfærdelig meget fra regler, vi også har i Danmark.

Og så til fru Birthe Rønn Hornbech: Jeg tog fru Birthe Rønn Hornbech ind i min tale med en konstatering af – og jeg vil godt gentage det – at det sjældent lykkes at tage fru Birthe Rønn Hornbech og hr. Helge Adam Møller på fersk gerning med hensyn til at forsøge at bevare proportionssansen, når vi diskuterer udlændingspørgsmål eller skal vurdere, hvilke konsekvenser det vil have for tilstrømningen til Danmark, når vi laver justeringer af den ene eller den anden regel. Det var i den forbindelse, jeg nævnte fru Birthe Rønn Hornbech, ikke i forbindelse med høringsvarene.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg er helt opmærksom på, at det kan virke irriterende at gentage sig selv. Men nu gjorde ministeren jo i og for sig fru Dorte Bennedsens forklaring på fremstillingsnødvendigheden til sin egen, nemlig med henvisning til, at også i Danmark forlanger man personligt fremmøde ved udlevering af visse papirer for at konstatere, om personen på fotoet i papiret og personen, der er til stede, er den samme.

Og det er her, jeg må gentage mig selv: Det er ikke det, der er givet som begrundelse i bemærkningerne til lovforslaget. Men det kan måske komme til at fremgå af betænkningen, når den skal skrives, at det, der står i bemærkningerne, ikke er hensigten, men at det er noget andet relevant.

Jeg mener, jeg har godtgjort i mine tidligere indlæg, at det ikke er relevant at sige, at denne repræsentation ved et sådant fremmøde skal sikre sig – står der endda – at det med sikkerhed kan fastslås, at vedkommende er statsborger i det pågældende land. Der tales om to gange sikkerhed, som om den, der har skrevet det, var enormt sikker på, at det er hensigten. Men det kan det næppe være, for ingen kan forvente, at den fremstillede person skal bidrage til, at en sådan sikkerhed kan opnås ved den samtale. Ergo er det altså en mispasning, og jeg håber, der bliver lejlighed til at bringe tingene på plads under udvalgsarbejdet.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Blot den slutbemærkning, at både det, hr. Arne Melchior refererer fra bemærkningerne, og det, jeg nævnte i mit sidste svar om, at der er lande, som simpelt hen ikke vil give de tilstrækkelige rejsepapirer, der gør hjemsendelsen mulig, er rigtige og gyldige begrundelser i forbindelse med vurderingen af denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Som tidligere meddelt udgår den næste sag på dagsordenen, der er:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 67:

Forslag til folketingsbeslutning om repatriering af flygtninge.

Af Pia Kjærsgaard (DF) m.fl.
(Fremsat 9/1 96).